

Hodiny lidského života

Hermann Wenng

Od té doby, kdy ztratil člověk pravou cestu, spojení s vedením ze Světla a pozbyl svých dřívějších bytostných pomocníků, od toho okamžiku, kdy mu pohaslo vědění o věcech týkajících se věčnosti, pod vládou rozumu, jenž vše zastírá a o všem pochybuje, staly se mu i pojmy prostoru a času — nerozlučně spojené a vlastně jedno a totéž — z čehosi skutečného schématem ¹⁾. „Čas“ je pro něho něco, „čeho nemá“, čeho již nechápe. Mnohé hlavy se trápily, aby pochopily rozumem „čas“, mnoho filosofů se zabývalo odůvodněním o jeho vlastní podstatě.

Objasnilo se jim také, lépe řečeno: vytušili, že čas vzniká „sledem změn pohybu“, že čas je něco, co je předem dáno a je zároveň měřeno pohybem, co se teprve pohybem patrně projeví.

Často užívané lidové rčení však praví o „prchajícím času“, který byl zosobňován v postavě „Chrona“ s tekoucími přesýpacími hodinami. Je tedy domněnka, že je možno přijmouti názor, že čas je sám v pohybu, nebo snad pohyb, který jde mimo nás, což je uváděno ve vztah k probíhajícím pohybům hvězd nám viditelných.

Pozemský člověk tedy předpokládá, že čas se pohybuje mimo něj. Nyní však jsme se dověděli podání Abdrushinově, že čas se nepohybuje, nýbrž klidně stojí, že kolem nás nespěchá, jak si myslíme, nýbrž, že my do něho vstupujeme!

Čas je tedy dán od věčnosti a my se v něm pohybujeme; není tedy v pohybu! Není v pohybu, nýbrž my se pohybujeme.

Tím jsou rozřešeny jedním rázem všechny problémy, které jsou člověku uloženy tímto slovem, tímto pojmem, a my náhle víme, že čas se nám musí jevit takovým, jak my se pohybujeme, že my sami udáváme míru, jakým tempem čas zdánlivě ubíhá. Rytmus našeho pohybu, třeba úder našeho srdce, náš vjem a naše schopnost prožití a obsáhnutí dává míru pro průběh našeho času, jako je dána všemu stvořenému jeho vlastní schopností prožití a obsáhnutí.

Tato schopnost prožití a pochopení je tedy vlastní měrou času. Avšak schopnost vjemu a prožití je zase podle Abdrushina závislá na vzdálenosti úrovně, čili sféry od Prasevětla.

Síla, která proudí z vůle Pána, z Prasevětla, proudí s rostoucí vzdáleností méně silně, méně prudce, tím i méně rychle a tento pohyb, toto proudění Světla tedy umožňuje tvorům větší nebo menší schopnost přijímání. Tato schopnost je zcela logicky nejmenší v hrubohmotnosti, jakožto v úrovni nejbzdálenější od Světla.

Ve středu všech stvoření, v Božské sféře, jež leží Prasevětlu nejbližší, je všechno současné, všechno od věčnosti a setrvávající do věčnosti. Schopnost přijetí, vědění a prožití v těchto sférách nejbližších Prasevětlu je neomezená, aspoň v našich výrazových možnostech. Čím však dále se úrovně vzdalují, tím musí být s úbytkem pohybu tyto úrovně menší.

Mohlo by se tedy zdáti, jakoby se čas tedy přece jen pohyboval; neboť čas je přece proud síly, jeho pohyb, tlak věčné Vůle? Není tomu tak, nýbrž my jsme unášeni zároveň s tímto proudem, vznášíme se v něm a cítíme jej právě tak málo, jako odpoutaný balon proud vzduchu, ve kterém plave.

Neucítíme ani nejsilnějšího orkánu, když se pohybujeme stejnou rychlostí s ním; poznáme jej teprve

tehdy, když mu klademe odpor.

Tak také kladou tvorové proudu Světla, Životu, v každé sféře neboli vzdálenosti od středu, jinak utvářený odpor. Tím vnímají jen zcela určitý zlomek Života, prožitý v každé sféře různě silně, a to jim určuje pojem času, který musí býti podle toho v různých sférách různý.

Nejvýrazněji se musí tento pojem času projevit v hrubé hmotnosti, jež poskytuje Světlu největšího odporu, kde také z toho důvodu trvá prožití nejdéle, kde je tedy podle našich pojmů zapotřebí největšího časového rozpětí, aby bylo přijato určité množství dojmů a zpracováno v poznatky.

Nejméně je tento pojem znatelný v oblastech Světlu blízkých, zcela musí chyběti ve Světle samotném — neboť: tisíc let jest mu jako den a den jako tisíc let!

Náš pozemský život, byť se nám zdál sebe delší, scvrkne se tedy v nic, když je na něho patřeno s nejvyšších výšek, jen čím níže jest pozorován, tím nabývá na rozsahu a tedy na významu.

Dokonalému duchu se tedy bude zdáti naše schopnost přijetí a prožití rovna nule. Často asi přeběhne mráz po zádech pozorovateli, který dlí ve světlých výšinách, nad naší pomalostí, nad naším nepatrným pojmovým bohatstvím, nad omezenou schopností přijímání, předpokládaje, že v daném případě vůbec existuje a není úplně podvázána působením rozumu — to padá v úvahu pro nejvyšší vrcholek řetězu vedení, které se o nás stará, kdybychom užili pozemského přirovnání, které se z povolání zabývá naší nedostatečností.

Každému, kdo sledoval tyto vývody, bude teď jasno, že připadáme zralému duchu jako jepice! To málo, co jsme schopni za celý svůj pozemský život z Pravdy přijmout, k tomu nepotřebuje duch, stojící na vrcholu našeho vedení ani jediného dne. Náš celý život probíhá v jediném jeho dni; roky, které nás těžce zaměstnávají, připadají mu jako minuty.

V duchovních hodinách se však rytmicky zachvívá náš život v tepu proudící síly!

Život jednoho každého člověka probíhá v těchž věčně stejných kmitech síly, ve věčných časových intervalech. My všichni dlíme v nejnižším bodě hmotnosti a jdeme vstříc tomuto proudu unášení protiproudem proti němu, a pro každého pozemšťana jsou hodiny stejné. Od první až k poslední minutě jeho pozemského bytí působí na každého stejná síla, pro každého jednotlivce platí stejný čas, do něhož vchází, pro každého jest stejný zákon, který cítí jako „čas“, a tento čas má pro každého jednotlivce stejný vliv, stejný rytmus.

Pocituje stejnou vlnu ve svém pozemském utváření a růstu a stejně se jmenují tyto hodiny jeho života podle zákona čísla, oddělené zákonem lásky, tepem lásky, zákonem stvoření! Tak jest podle jejího čísla rozdělen pozemský život člověka v hodiny, jež se musí každému stejně jevit jako roky, které řídí hvězdy svým zářením a svým pohybem.

Pět jest číslo Lásky! Není každému člověku znám měsíc květen a jako takový opěvován? Pět našich let nese jméno jedné hodiny, ona jsou hodinou pro ducha, který nás vede z výše prostřednictvím mnohých pomocníků, a má jméno, jež jí dal zákon a ukazuje, jak působí tep síly na člověka ve vývoji, ukazuje, může ukázati smysl a účel našeho života.

Mohou nám však také ukázati, že nebyl dán pozemský život člověku pro věci, ze kterých si učinil bůžky, jemu nade vše důležité, nýbrž že byl dán pro poznání, aby zrál a rostl, aby se vědomý, zralý vrátil do úrovně, z níž vyšel, aby jednou vědomě sloužil věčné Lásce, věčnému zákonu Života.

Kolik lidí tak prožije jeden den! Kdo z nás může žít 24 takových hodin? Mnozí prožijí sotva polovinu. Jak mnozí by však měli využívat svých hodin skutečně tak, jak by měli?

První hodiny využívá skutečně každý, ačkoliv i tu jsou překážky, které si vytvořil v dřívějším bytí. Přece však neužívá, nemůže užívat této hodiny síly!

Člověk si v ní ovšem nepočíná jinak, než že nechá na sebe působit sílu, pasivně, a prostě roste jako dítě; působí však překážky, které až dosud vytvořil, vetkávající chyby ducha do hmotnosti. Často se projevují jako nemoci a nutí ducha v pozdějších hodinách k obratu a podporují tak jeho probuzení.

Tak přejde hodina síly, čistého utváření a růstu, ve druhou hodinu, ve druhých pět let našeho života: Hodinu stvoření!

Ukazuje se nyní způsobilá forma, zcela určitý člověk se ohlašuje, forma se zdokonaluje podle sklonů, které mu duch dal, aby nyní působil v ní a ve třetí hodině, ve třetích pěti letech, připraven vystoupit, vše prozářiti a oživit. Nyní svítá v člověku! Probouzejí se síly, které v něm působí jako světlo, jako rozum, cit, a tak se počíná hodina zrání, čtvrtá pětice, zvaná hodina přírody!

Duch má nyní ovládat tělo. Člověku vzchází smysl pro všechno, co je zváno přírodou. I on sám jí podléhá, jeho přirozenost, jeho charakter, jeho způsob prožívání se ukazuje a zdokonaluje. Tak vejde do páté hodiny, hodiny lásky, páté pětice pozemských let!

Nyní má duch ovládat přírodu a vědět o lásce ducha. I přijdou v této hodině člověku prožití, jež podporují jeho zrání a zkoušejí ho, je přiváděn ke všemu, co si vytvořil v dobách minulých a všechno, co se týká lásky, bude nejmocnější v těchto letech, aby probuzený duch nyní v šesté pětici, v hodině moci získal moc sám nad sebou a tedy nad svým pozemským osudem, aby on, člověk řídil život země po zákonu! Dostane se mu při tom moci jako daru, aby byl při tom silný proti veškerému lpění na bezcenném; neboť pak přijde hodina sedmá, hodina vůle!

Sedmá pětice. Zkouší vůli, zda je s to odolat pokušení, které ji tlačí na postranní cesty. V této hodině jsou od něho požadovány oběti, jež mají ukázat, zda poznal pravé hodnoty svého bytí, zda dovede přemoci sám sebe; neboť nastává hodina ducha, jež mu bude osudem, jestliže dosud ducha potlačoval a žil jen rozumu a jeho žádostem. Přináší mu osud, prožití, jež ho připraví pro devátou hodinu, jež se jmenuje hodina víry!

Devětkrát pět let lidského života ukončuje jeden díl. Člověk má být hotov, aby jeho duch našel most k životu v Pravdě. Jestliže žil správně, obrátí se k vyšším věcem. Bude mu zřejmé a vědomé, co jest víra, v zenitu života, v zenitu působících sil ve hmotě. Musí dáti přednost snažení po nejvyšších hodnotách před dosud nadřazenými pozemskými snahami; neboť nyní přichází obrat, ubývání pozemské síly v desáté hodině, jež opět nese jméno síly, a to přeměna síly, která se hlásí jako úbytek pozemské tělesné schránky!

To vše prožívá každý na sobě, jeden zřetelněji než druhý, podle vlastního tepu, podle toho, jak v něm duch žije nebo spí, podle síly prožití, kterou vyvíjí. Tuto desátou hodinu, obrat síly, musí každý cítit, ať chce, či nechce. Má to být napomenutí člověku, aby se nyní obnovil, vše znovu prožil v následujících hodinách života, avšak jinak, z vyššího stupně, aby byl duchovním člověkem!

A opět se vytváří v jedenácté pětici let, v hodině obrození!

V ní se má člověk připravit, obnovit se, přetavit vše, co prožil, aby ten, komu je ještě dána milost pozemského života, toho použil k blahu ostatních a ke svému užitku. A když se tedy připravuje, dostane se mu ve dvanácté hodině prožití Světla. Jako zjevení k němu přijde v této hodině podvanácté pět let!

Uzří život v jeho pravé podobě v této dvanácté hodině, jež vede k třinácté, kdy k němu opět mluví příroda, ale v nové podobě! Mluví k němu řečí věrnosti, ne řečí pudů, neboť nyní přichází opět hodina lásky!

Čtrnáctá pětice, v níž se stala láska čistým zákonem, láska ducha, jež chce, aby duch žil. Cítí-li a žije podle toho, dostane se mu darem v patnácté hodině moci, jež spočívá ve vzrostlém duchu. Dar, který připadá zralosti podle zákona, jenž nehledá sám sebe, jenž není veden sobectvím. Tak nastane šestnáctá hodina nové vůle, jež se obrací od země a zná ještě jedinou vůli, jež je nad ní: Věčnou vůli Věčného!

Kdo však ještě v sedmnácté hodině nevejde do duchovní říše, musí prožít víru v nejčistším způsobu osmnácté hodiny, jež se nazývá opět hodina víry, ale víry vytríbené, hodina Pravdy! Vždy se musí naplnit v zákonu znamení a čísla. Blaze tomu, kdo správně používá hodin života, neboť na tom se musí naplnit jako dar milosti ze Světla!

Víme, že pět let lidského života na zemi je tolik, jako hodina v životě lidského ducha, jenž se zdržuje ve sféře blízké dokonalosti, sice nesmírně od ní daleko, ale také nesmírně daleko od nás, kteří meškáme ve hrubé hmotnosti, abychom v ní zráli a rostli směrem k dokonalosti.

Dověděli jsme se jak jdou tyto hodiny za sebou a jsou spolu svázány jako články řetězu: zasahují tedy a působí jeden do druhého, takže se první článek nedotýká jen druhého, nýbrž i třetího a třetí je v nejužším spojení nejen se čtvrtým, nýbrž i s pátým.

Ten řetěz není snad neživý jako z nějakého kovu, nýbrž plný života. Proudí jím živá síla, spojující konce s počátkem v kruh, v živý celek. Žádný článek není od ostatních oddělen, každý musí působiti ve všech ostatních. Co si člověk vysloužil v jediné své hodině, musí zůstat i sloužiti druhé. Žádná nemůže vypadnouti a žádná nesmí býti žita nadarmo. Člověk může vyřešiti úkol páté hodiny, jen když v duchu prožil první čtyři, když si osvojil, čím mu měly přispěti k jeho zrání. Nemůže žíti šestou hodinu aniž by žil první; také devátá hodina víry, není od první oddělena, nýbrž daleko více: tu se uzavírá kruh a počátek spojuje se s koncem: — víra jest síla — největší ze všech — a víra nemůže býti bez síly!

Může někdo vystoupiti po žebříku, aniž položil nohu na každou příčku, tedy v našem smyslu, dokud neprožít každou hodinu? Musí vystoupiti po všech, prožít je, chce-li dosáhnouti výšky, jíž má dosáhnouti a k níž ho může a chce tento žebřík vésti.

Člověk však v jediném životě i kdyby byl sebe delší, i kdyby trval třeba 24 x 5 let — tedy 120 pozemských let, nemůže prožít v duchu všechny hodiny, aby vystoupil po žebříku, jenž by mu dal dvojnásobné prožití víry v jejím vystupňování, aby jeho duch dosáhl živosti, kterou mu může dáti trojnásobné prožití hodiny ducha.

Tak tomu není. Také dítě, jež nyní prožívá svou první hodinu, svou první pětici let, neprožívá ji tak, jako by na ně nepůsobilo nic jiného, než právě síla růstu — ukazují se v něm již stopy všech ostatních hodin, když si tento duch, opět meškající v těle, osvojil a prožil již vyšší „hodiny“ a tedy ovládá to, co mu měly dáti.

Neprožil jich každý lidský duch, který nyní dlí na zemi; ne každý, dokonce velmi málokterí jsou schopni prožít jich všech devět, nebo ve vystupňování všech devět nebo všech 24! Sotva jeden nese živě v sobě všech devět; neboť, kdo by je měl v sobě, byl by odpoután od hmoty.

Jen někteří prožívají v Pravdě více hodin, jen někteří podrželi něco z toho, co jim měly hodiny

dřívějších cest v prožití dáti. Někteří přijali, vstřebali obrazy, jež se jim naskytly na jejich pouti a prožívali v Pravdě, prožili Pravdu v sobě.

Můžeme se jen ohlédnouti, abychom to poznali. Kdo má víru? Jak pravilo Slovo, tělem učiněné, lidem, které povolalo? „Kdybyste měli víru jako zrno hořčičné, mohli byste hory přenášeti!“

To znamená: měli by mocnou sílu a ta by z nich vycházela.

Kdo může o sobě říci, že věří? Nikdo nemůže říci, že kdy prožil hodinu víry, nemluvě o hodině Pravdy; neboť kdyby měl víru, musel by býti opravdový, zářil by jako slunce, oteploval a osvětloval vše kolem sebe.

Nemusíme však klásti tak vysokých požadavků. Zůstaňme u první hodiny, hodiny síly. Kde je síla? Nehledíme-li na síly svalů, síly tělesné, jež se projevují v hrubé činnosti, třeba v pěstním zápase, (tento druh síly je ovšem hojně zastoupen, protože člověk k tomu nepotřebuje mnoho činiti a protože, vyjma tělesného cvičení právě této síly, nemusí se o ni přičiňovati), tedy sotva nalezneme na zemi něco, co by se dalo nazvati silou; ve smyslu stvoření.

A kde je tvoření skutečně tvůrčí? Kdo může o sobě říci, že čerpá z věčného pramene? Sotva jeden; neboť tvoření není bez ducha, jako duch nemůže býti bez víry.

Ve skutečnosti lidé neprožívají hodiny, jež jsou jim milostí darovány na zemi. Kolik jich prožilo jen první hodinu, jež vlastně vůbec nemůže být prožita před devátou!

Snadno se pozná; jeden vězí po celý svůj život ve druhé, jiný ve třetí. Ve čtvrté jich žije nejvíce, sotva jeden jest schopen pochopiti pátou.

Lidé zůstávají státi na spodních příčkách žebříku, jenž je měl vésti vzhůru; a mnozí, kteří již stáli výše, sestoupili, místo aby stoupali dále. Každý se může podívati do sebe, aby věděl, kde stojí, co ho ovládá — a stačí otevřít oči a podívati se otevřenými smysly po okolí, aby každý věděl, jak je to s lidstvem, s každým jednotlivcem a se všemi národy.

Většina zůstala státi již po mnohé životy, jež jim byly dány milostí Božího zákona. Život ve hmotě na ně ovšem kladl v mírném stupni požadavky, příslušící vyšším vývojovým stupňům; kdyby to tak nebylo, nevěděli by nic, ale vůbec nic o tom, co žije ještě nad nimi, o vyšších stupních bytí.

Jistě i u nich působil proud živého života, který prochází řetězem, oni však nestáli v něm. Nestáli v hodině ducha, jejíž prožití jim mělo otevřít zrak, cítění pro duchovní bytí, nýbrž vedle něho. Nebo stáli snad v páté hodině lásky, kdy se jim měla zjeviti podstata lásky a její čistota, jejíž prožití bylo připraveno ve čtvrté hodině mluvou krve? První hodiny života uvádějí člověka do života země, poslední ho však mají opět vyvézt. Dá se lehkou pozorovati, že člověk velmi rychle v životě zdomácní, avšak těžko si odvyká. Lpí na životě a na zemi a to tak, že pro něho žádná cesta nevede ven. Dokonce i v případech, kdy sám zahazuje život, je k tomu veden náruživostí pro zemi.

Neužívá svého času k tomu, aby si vyhledal opět cestu ze života, neprožívá poslední hodiny — sotva první — ať mešká na zemi pozemsky sebevíce těchto hodin. Neporozuměl jejich řeči, ano, často je tak necitlivý, tak obrněný hmotným, takže nejen neví jaký má smysl ta neb ona událost, jež naň doléhá, proč se musí odehrávati právě v ten čas, nýbrž, že se ho působení proudění sotva nebo vůbec nedotýká, neboť on se nepohybuje, ale dává se hnáti.

Neprospívá mu, když se píše v jeho stáří jakkoliv vysoká hodina — dlí v prvních hodinách. Neprospívá mu, když projde na zemi sebevíce životy a v každém ji opustí ve vysokém stáří, jestliže se nesnaží vystoupiti po žebříku a zůstává státi na nejnižších příčkách. Co je mu konečně platno 18 x 5

let, když se nepřipravil na prožití čisté pravdy, na vypátrání božské moudrosti?

Jest osmnáctá hodina hodinou božské moudrosti. To jest nejvyšší prožití, jakého je schopen člověk na zemi. Kdo by byl schopen prožít tuto hodinu skutečně a opravdově, nepotřeboval by opakování, nebylo by mu třeba již žádného pozemského života — mohl by dále pracovat a zrát ve sférách světlu bližších.

Léta však, kterých se dostane člověku nad tento počet, jest čas, ve kterém má působiti na zemi v duchu moudrosti — neboť, a to skoro vždy, je to lhůta z milosti.

Tak působili nějaký čas praotcové, o nichž čteme v bibli, jako Abraham, který prý byl 175 pozemských let stár. Ani on nemohl duchovně prožít více, než osmnáctou hodinu. Žádný lidský duch nemůže přijmouti více, než božskou moudrost, čistým chtěním a působením v živoucím zákoně; nikomu není možno prožít více než devět hodin v jejich čistotě a pochopiti devět pojmů, nejen teoreticky rozumem, nýbrž skutečně citem.

Nikdy však nedosáhne tohoto prožití, tohoto vyvinutí v jediném životě, nýbrž musí projít ve vážném snažení mnohými, než skutečně prožije osmnáctou hodinu jinak, než jen jako počet hrubohmotných let. Kdo by ji však prožil a opět přišel na svět, tomu by byla již první hodina pozemského života moudrostí i silou zároveň, jako tomu bylo u vtělení Božské lásky a jak se to právem říká o Janu, jejím předchůdci; neboť to byl duch, který prožil božskou moudrost a vědění o ní nosil živě v sobě.

Život pralidí, to jest po prvé inkarnovaných na zemi, byl zatím ještě mnohem delší, než u praotců, kteří se přece nevyznačovali krátkým životem. To bylo nutné a snadno vysvětlitelné: prožívali pomalu a zůstávali velmi dlouho na jednom stupni vývoje. I zde byl každý začátek těžký.

Zůstali také proto ve stavu čistého dětství, chápali více cítěním, než dnešní člověk, který žije rozumem a opotřebovali se tím také daleko méně, podléhali méně únavě, než lidé dnes.

Neuzavírali se síle, jež jim jako dnes proudila z vesmíru, nebo alespoň daleko méně, a jejich životní síla byla následkem toho mnohem větší. Prožívali „hodinu síly“ velmi dlouho a tím i část víry; přijímali vše prostě a dětsky a prožívali v sobě víru nevědomě.

Později však prožívali „ducha“ právě tak samozřejmě — neboť ducha, jehož výrazem jest cit, museli prožít, jinak by nemohla hodina tvořivé síly kříže přejít v hodinu Světla, v níž obdrželi vědomí svobodné vůle. Jinak by nikdy nemohli prožít vědění o silách a zákonech, chápání přírody, chápání a vidění bytostných, jež uctívali jako bohy, vědouce o jejich působení, a vzory, jimiž jim byli.

Do času čtvrté hodiny, v níž se druží k čistému přírodnímu životu prožití „moci“, usilování o moc, vlastně o vědění, spadá také nám známá řecká doba pověstí, heroů, kdy pro ženu, což jest velmi výstižné, bylo u Tróje bojováno přes deset let. To však byl již čas úpadku, neboť již dávno před tím nastal pohyb dolů.

Hodinu lásky, v níž měly být prožity všechny ostatní záchvěvy, zvláště pak víra a její síla, nepožilo lidstvo jako celek. Když přišel Ježíš Kristus, božská **Láska**, jež se stala člověkem, nepochopili ho. Neznali skutečné lásky, nevěděli o ní, nýbrž byli úplně zapleteni v tom, co si vypěstovali v malém světle rozumu, z něhož jedině vyrůstala jejich vůle.

Dav neznal lásky, ani spravedlnosti, jen rozum a pud, vyjímaje některé.

Hodinu lásky, osudový střed každého člověka, prožívalo lidstvo jako sebelásku, hodinu moci jako

sebevědomí a hodinu vůle jako svévoli! Ducha však a víry nezná vůbec. Co prohlašuje za ducha, jest rozum a má-li víru, jest to víra v sebe sama a pověra.

A stojí psáno: „Až přijde ON, Duch, který jest z Pravdy, ten vás uvede ve veškerou Pravdu.“ To pravil ten, který přišel z věčné lásky Věčného. Ten však, o němž pravil, jest z vůle Pána, sama věčná Vůle Věčného, věčný zákon, jenž jest Pravdou.

Světlo a vůle zachvívají se v jednom. Lidstvo si změnilo světlo, stáhlo je ve světélkování rozumu, úzkého, malého, temného a vázaného na zemi a vůle se tím stala svévolí, svéhlavostí. Tak prožívá člověk hodinu vůle.

V hodině takového světélkování a takové falešné vůle vězí lidstvo nesmírný čas. Nyní však přišla po zákonu hodina čisté vůle a nad ní bdí Vůle Boží, které již neunikne.

Přehled hodin lidského života

Hodina	Věk	Název hodiny	Působení
1.	0 - 5	Hodina síly	Působení síly, utváření a růstu
2.	5 - 10	Hodina stvoření	Zdokonalení formy
3.	10 - 15	Hodina světla	V člověku svítá
4.	15 - 20	Hodina přírody	Zrání
5.	20 - 25	Hodina lásky	Vědění o lásce ducha
6.	25 - 30	Hodina moci	Dar moci proti bezcennosti
7.	30 - 35	Hodina vůle	Zkouška vůle, odolání pokušení
8.	35 - 40	Hodina ducha	Osudová hodina
9.	40 - 45	Hodina víry	Nalezení mostu k Pravdě
10.	45 - 50	Hodina síly	Přeměna síly
11.	50 - 55	Hodina stvoření	Obrození
12.	55 - 60	Hodina světla	Prožití světla
13.	60 - 65	Hodina přírody	Řeč věrnosti
14.	65 - 70	Hodina lásky	Láska ducha
15.	70 - 75	Hodina moci	Dar moci
16.	75 - 80	Hodina vůle	Nová vůle
17.	80 - 85	Hodina ducha	Hodina DUCHA
18.	85 - 90	Hodina víry	Hodina PRAVDY

1)

mrtvý obrazec

From:

<https://duhovnipodpora.vzestup.net/> - **Duchovní podpora**

Permanent link:

https://duhovnipodpora.vzestup.net/pismo/proza/hodiny_lidskeho_zivota?rev=1415138733

Last update: **04.11.2014 23:05**

